

Sygn. akt III AUa 1797/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 sierpnia 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach

Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSA Witold Nowakowski (spr.)
Sędziowie	SSA Alicja Kolonko SSA Wojciech Bzibziak
Protokolant	Michał Eksterowicz

po rozpoznaniu w dniu 11 sierpnia 2016r. w Katowicach

sprawy z odwołania Z. S. (Z. S.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o wypłatę emerytury

na skutek apelacji ubezpieczonego Z. S.

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gliwicach

z dnia 10 lipca 2015r. sygn. akt VIII U 201/15

oddala apelację.

/-/SSA A. Kolonko /-/SSA W. Nowakowski /-/SSA W. Bzibziak

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt III AUa 1797/15

UZASADNIENIE

Zaskarżoną decyzją (z 12 grudnia 2014r.) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił Z. S. przeliczenia emerytury przez uwzględnienie okresu zatrudnienia przypadającego po przyznaniu prawa do emerytury, od 1 maja 2011r. do 31 lipca 2013r.

W odwołaniu Z. S. domagał się zmiany zaskarżonej decyzji uwzględnienia spornego okresu w wysokości emerytury a nadto wypłaty różnicy pomiędzy pobieraną rentą z tytułu niezdolności do pracy a emeryturą, za okres od przyznania prawa

do emerytury do momenty podjęcia jej wypłaty, bowiem w jego ocenie Sąd przyznając mu emeryturę wyrokiem w sprawie sygn. akt VIII U 3515/12, nakazał również wypłatę tego świadczenia od momentu jego przyznania.

Sąd Okręgowy w Gliwicach ustalił, że urodzony (...) Z. S. od 27 stycznia 1998r. uprawniony był do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. W dniu 17 maja 2011r. odwołujący w związku z ustaniem zatrudnienia, wystąpił z (ponownym) wnioskiem o przyznanie wcześniejszej emerytury, który został załatwiony odmownie decyzją z dnia 26 maja 2011r. Po wydaniu tej decyzji ubezpieczony ponownie podjął zatrudnienie. Decyzja ta została ostatecznie zmieniona wyrokiem z dnia 1 października 2013r. w sprawie sygn. akt VIII U 3515/12, mocą którego przyznano ubezpieczonemu

prawo do wcześniejszej emerytury z tytułu wykonywania pracy w warunkach szczególnych od 1 maja 2011r., tj. od miesiąca zgłoszenia wniosku o to świadczenie. Wykonując ten wyrok, organ rentowy decyzją z 25 listopada 2013r. ustalił prawo do emerytury od daty określonej w wyroku i równocześnie w związku z kontynuowaniem przez ubezpieczonego zatrudnienia, zawiesił jej wypłatę.

Emerytura została obliczona według zasad z art. 183 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, tj. 55% świadczenia na podstawie art. 53, zaś 45% na podstawie art. 26 tej ustawy. Wypłata świadczenia została podjęta z dniem 1 sierpnia 2013r., to jest od miesiąca następującego po miesiącu, w którym ubezpieczony zakończył zatrudnienie. Wypłacana dotąd ubezpieczonemu renta z tytułu niezdolności do pracy była obliczana na podstawie art. 62 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Po wskazaniu dyspozycji art. 183 ust. 3, art. 26, art. 25 ust. 1, art. 108 ust. 1 i 2 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych

Sąd Okręgowy stwierdził, że do przeliczenia świadczenia ubezpieczonego mają zastosowanie reguły określone w art. 183 ust. 3 i ust. 6 w zw. z art. 108 cytowanej ustawy, nie zaś, jak tego domaga się ubezpieczony, zasady określone w art. 53 tej ustawy, które zostały prawidłowo zastosowane przez organ rentowy.

Ponadto za niezasadne uznał Sąd Okręgowy żądanie wypłaty emerytury od 1 maja 2011r., a nie od następnego dnia po ustaniu zatrudnienia. W tej mierze odwołał się do

art. 103a omawianej ustawy, zgodnie z którym prawo do emerytury ulega zawieszeniu

bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym

w decyzji organu rentowego. Bezsporne przy tym pozostawało, że w chwili przyznania prawa do emerytury przez sąd ubezpieczony był pracownikiem (...) Sp. z o.o. i że to zatrudnienie ustało dopiero z dniem 31 lipca 2013r. Wbrew twierdzeniom ubezpieczonego, wyrokiem z

1 października 2013r. (sygn. akt VIII U 3515/12), Sąd Okręgowy przyznał ubezpieczonemu jedynie prawo do emerytury, co jeszcze nie jest równoznaczne z obowiązkiem podjęcia

jej wypłaty, bowiem emerytura przyznana wyrokiem sądu podlega wszystkim regułom określonym w ustawie emerytalnej, które normują kwestie podjęcia jej wypłaty. Natomiast wszystkie warunki pozwalające na podjęcie wypłaty emerytury ubezpieczony spełnił dopiero z momentem zaprzestania zatrudnienia.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego wniósł ubezpieczony osobiście, wnosząc o „oddalenie odwołania wyroku Sądu w zakresie żądania wypłaty emerytury od momentu jej przyznania, tj. od dnia 1 maja 2011r.”

Na uzasadnienie, „zgodnie z wyrokiem Sądu oświadczył co następuje:

W tym zakresie należy wskazać na treść art. 103a ustawy emerytalnej, który stanowi, że prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego.

W dniu 17 maja 2011r. odwołujący w związku z ustaniem zatrudnienia, wystąpił z ponownym wnioskiem o przyznanie wcześniejszej emerytury, który został załatwiony odmownie decyzją z dnia 26 maja 2011r. Po wydaniu tej decyzji ubezpieczony ponownie podjął zatrudnienie. Natomiast decyzja z dnia 26 maja 2011r. została ostatecznie zmieniona wyrokiem z dnia

1 października 2013r. w sprawie VIII U 3515/12, mocą którego przyznano ubezpieczonemu prawo do wcześniejszej emerytury z tytułu wykonywania pracy w warunkach szczególnych od 1 maja 2011r., tj. od miesiąca zgłoszenia wniosku o to świadczenie.

W związku z tym należy przyjąć że art. 103a ustawy emerytalnej nie może mieć tu zastosowania ponieważ zgodnie z ustaleniami Sądu wyżej przytoczonymi ustanie zatrudnienia z tym samym pracodawcą miało miejsce wcześniej niż przyznanie emerytury, a fakt ponownego zatrudnienia nie ma wpływu na zawieszenie emerytury gdyż warunek ustania zatrudnienia został spełniony”.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

apelacja jest bezzasadna.

Sąd Okręgowy przeprowadził prawidłowe postępowanie dowodowe, nie przekraczając granicy wyznaczonej dyspozycją art. 233 § 1 kpc dokonał właściwych ustaleń faktycznych oraz wywiódł z nich logiczne i znajdujące oparcie we właściwie wskazanych przepisach prawa materialnego wnioski. Nie budzą też wątpliwości Sądu Apelacyjnego: trafność rozstrzygnięcia i rozważania przedstawione na jego uzasadnienie, które w całości przyjmuje za swoje, bowiem Sąd I instancji w sposób odpowiadający wymogom art. 328 § 2 kpc ustalił fakty oraz wyjaśnił podstawę prawną wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Także w ocenie Sądu Apelacyjnego, w niniejszej sprawie mamy czynienia z sytuacją, w której organ rentowy prawidłowo zastosował przepis art. 103a ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Stanowi on, że prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego.

Dzień nabycia przez Z. S. prawa do emerytury, ustalony w wyroku Sądu Okręgowego z dnia 1 października 2013r. (sygn. akt VIII U 3515/1), to 1 maja 2011r. Tymczasem stosunek pracy ubezpieczonego trwający (po przerwie w zatrudnieniu przypadającej od 22 do 24 maja 2010r.) od 25 maja 2010r., został rozwiązany dopiero z dniem 31 lipca 2013r. Zatem nie powinno ulegać wątpliwości, że ubezpieczony bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury (1 maja 2011r.), pozostawał w zatrudnieniu u pracodawcy, z którym stosunek pracy został rozwiązany dopiero z dniem 31 lipca 2013r., zatem z mocy art. 103a cytowanej ustawy wypłata świadczenia ulegała zawieszeniu.

Z punktu widzenia tej normy bez znaczenia pozostaje przy tym fakt, że stosunek pracy ubezpieczonego kiedykolwiek wcześniej uległ rozwiązaniu.

Mając na uwadze powyższe, po myśli art. 385 kpc orzeczono, jak w sentencji.

/-/SSA A. Kolonko /-/SSA W. Nowakowski /-/SSA W. Bzibziak

Sędzia Przewodniczący Sędzia

MP